

Kunigas Antanas Navickas

(1892–1974)

Kunigas Antanas Navickas gimė 1892 m. kovo 24 d. Jo gimimo vieta ginčytina. Kunigas Jonas Jurgaitis knygoje „Ant Tėvynės aukuro“ nurodo Medinių kaimą. Baroniškių kaimo senų žmonių žiniomis, A. Navickas gimė Baroniškėlių arba dar kitaip vadintame Batrakų kaime, Pajstrio parapijoje, Panevėžio rajone. Vėliau šeima iš Baroniškėlių išsikėlė į Tarnagalos eiguvą Naujamiesčio parapijoje. Jo tėvai Juozapas Navickas ir Uršulė Naglasaitė užaugino penkis vaikus – tris berniukus ir dvi mergaites: Antaną, Joną, Klemensą, Veroniką ir Oną. Ne visi vaikai galėjo mokytis. Antaniukas, eksternu išlaikęs egzaminus Panevėžio gimnazijoje, mokėsi muzikos pas Šv. Petro ir Povilo bažnyčios vargonininką Vladą Paulauską ir kartu vargonininkavo Velykiuose pas kunigą kleboną Juozapą Laurenčiką, kuris buvo didelis muzikos mėgėjas. Pats puikiai skambino pianinu, grojo smuiku, dainavo solo. Pastebėjęs didelę savo vargonininko meilę bažnyčiai, jos apeigoms, pasiūlė jam mokytis privačiai ir laikyti egzaminus eksternu už šešias klases. Taip jis ir padarė. Trisdešimties metų (1921 metais) įstojo į Kauno tarpdiacezinės kunigų seminarijos pirmąjį licėjinį kursą. Pamaldus, rimtas, meilus, nuolankus „dėdė“ patiko visiems profesoriams ir draugams. Dieną studijuodavo kartu su visais draugais, o rytais per klierikų šv. Mišias vargonuodavo Seminarijos bažnyčioje, mokydavo klierikus giedoti chore, repetuodavo. 1928 m. kovo 24 d. Kauno arkikatedroje buvo įšventintas kunigu. Vikaro pareigas ėjo Pakruojyje ir Traupyje. Pakruojyje studijavo spec. teologijos kursą ir jį baigė licenciato laipsniu. Traupyje dirbo šešerius metus. Čia suorganizavo du chorus, remontavo vargonus, mokė jaunimą giedoti ir dainuoti. Buvo visų mylimas. Jam išvykus, visa parapija ašarojo. Klebonavo Spitrėnuose, Antazavėje, Vajesiškyje ir Krekenavoje. Visus žavėjo savo paprastumu, meilumu, kitų atjautimu ir pamaldumu. Savo nuoširdumu laimėjo ne vieną atšalėlį. Žmonės sakydavo: „Jei visi tokie kunigai būtų, tai netikinčių žmonių visai neliktų...“ Šelpė vargšus, žmonėms apmokėdavo už katalikiško leidinio ar knygos prenumeratą.

Iš pagrindų suremontavo Antazavės bažnyčią. Ekonomiškai sunkiai vertėsi.

Vyskupas Kazimieras Paltarokas, įvertindamas A. Navicko, kaip tikro kunigo ide-

alą, 1946 metais suteikė jam Panevėžio kapitulos kanauninko titulą ir paskyrė Zarasų dekanu. Nuo 1950 metų jis klebonavo Krekenavoje. Klebono vardą nešiojo iki mirties. Jo koadjutoriai buvo kanauninkas Bronius Antanaitis ir prelatas Kazimieras Dulksnys.

1955 metų rudenį perorganizavus Panevėžio vyskupijos katedros kapitulą, atsisakė kapitulos kanauninko laipsnio, likdamas tik kapitulos garbės kanauninku, kad nusenęs vyskupas galėtų prieš mirtį sutvarkyti ir palikti tvirtą kapitulą. Dievo buvo apdovanotas gera sveikata, sunkiomis ligomis nesirgo, bet senatvėje sveikata silpo ir, turėdamas aštuoniasdešimt trejus metus, po keturiasdešimt šešerių kunigystės metų, ištikus infarktui, užmigo Viešpatyje 1974 m. birželio 24 d. Po Votyvos kunigas Steponas Galvydis pasakė pamokslą „Antano Navicko veikla ir darbai Traupyje ir kitose parapijose“. Po Sumos kalbėjo kanauninkas Bronius Antanaitis „Kunigystės didybė ir kanauninkas Antanas Navickas“. Šv. Mišias aukojo ir laidojimo apeigas atliko Jo E. R. Krikščiūnas. Per pamaldas giedojo kunigų choras.